

РЕШЕНИЕ

№ 4022

гр. София, 14.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 17.05.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова

Вяра Русева

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **2093** по описа за **2013** година докладвано от съдия Маруся Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63 от ЗАНН.

С решение от 05.12.2012 г. по НАХД № 3503/2012 г., Софийски районен съд, НО, 2 състав е потвърдил наказателно постановление № 23 - 2304019/07.11.2011 г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда – Софийска област” – С., с което на В. Я., в качеството му на управител на [фирма], на осн. чл. 416, ал. 5 от КТ във вр.с чл. 414, ал. 1 от КТ е наложено административно наказание “имуществена санкция” в размер на 1 500 (хиляда и петстотин) лева за нарушение на чл. 245, ал. 1 от КТ във вр. с чл. 270, ал. 3 от КТ.

Касаторът твърди, че оспореното съдебно решение е незаконосъобразно, необосновано и постановено в нарушение на процесуалните правила – отменителни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК. Решаващият състав фактически е приел, че при установяване на нарушението административният орган не е бил длъжен да установи „добросъвестно изпълнение на трудовите задължения от работниците и служителите", чието трудово възнаграждение, в размера на минималното за страната, работодателят не бил гарантирал. Твърди се, че същият е имал възможност, при недобросъвестно изпълнение на трудовите задължения от страна на работника, да му потърси дисциплинарна или имуществена отговорност по реда на КТ.

Иска се отмяна на решението и вместо него постановяване на друго с, което да се отмени процесното НП.

Ответникът по касационната жалба - Дирекция „Инспекция по труда Софийска област” – С. редовно уведомен, не изпраща представител.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата по същество за неоснователна, а оспорваното решение на СРС за правилно и законосъобразно.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211 от АПК, поради което е процесуално допустима.

След проверка на атакувания съдебен акт, съгласно чл. 218 от АПК във връзка с чл. 63 от ЗАНН, настоящият касационен състав намира, че жалбата е основателна по следните съображения:

За да постанови решението си, районният съд е събрал като доказателства по делото писмените доказателства, представени с преписката във връзка с наказателното постановление, както и показанията на свидетеля: Е. /актосъставител/.

Съдът е кредитирал всички събрани доказателства, като е отчел, че те са логични, последователни и безпротиворечиви.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

На 09.09.2011 г., 16.09.2011 г. и на 26.09.2011 г., е извършена проверка от служители на Дирекция „Инспекция по труда” – С. за спазване на трудовото законодателство във връзка с масови уволнения в [фирма] обект – ресторант, намиращ се в [населено място], [улица],[жк], [жилищен адрес] стопанисван от [фирма]. За извършената проверка е съставен протокол, като за отстраняване на констатираните нарушения са дадени задължителни предписания. В протокола за извършена проверка, е констатирано, че [фирма] в качеството му на работодател, не е гарантирало изплащане на трудовото възнаграждение на работниците и служителите в дружеството, а именно Й. Н. Д., В. Р. С., П. Р. Г. и др. за м. март 2011 г. , в размер 60 на сто от брутното възнаграждение, но не по малко от минималната работна заплата установена за страната по вedomост или срещу разписка.

В следствие на проверката са съставени в съответствие на изискванията на ЗАНН, АУАН № 23-2304019 от 26.09.2011 г. и НП № 23 - 2304019/07.11.2011 г., с което е нарушил разпоредбите на чл. чл. 245, ал. 1 от КТ във вр. с чл. 270, ал. 3 от КТ.

Въз основа на установените факти, въззивният съд е направил извод, че НП е издадено от компетентен орган и в кръга на неговите правомощия. Приел е, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, а при съставянето на АУАН и издаването на спорното НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН.

При тази фактическа обстановка обаче настоящият състав не споделя констатациите на СРС, че е осъществен състава на административно нарушение, за което правилно е наложено административно наказание, по следните съображения:

На първо място, настоящият съдебен състав намира , че както АУАН , така и издаденото въз основа на него наказателно постановление са незаконосъобразни с оглед обстоятелството, че и в двете не е конкретизирано изпълнителното деяние.

В нарушение на чл. 42, т. 4 от ЗАНН актосъставителят не е посочил в какво се изразява извършеното от дружеството нарушение, като липсвала конкретизация на обективните признаци на самото изпълнително деяние с оглед неизчерпателното изброяване в АУАН на лицата, на които не е изплатено респ. не е гарантирано

изплащането на трудовото възнаграждение за месец март 2011г. Изброяването на няколко лица поименно, както и записването на „...и др. ...” несъмнено представлява нарушение на нормата на чл. 18 от ЗАНН, която задължава административният орган да даде правна квалификация на всяко отделно нарушение и да наложи отделно наказание, в случая за всяко едно от лицата, когато нарушенията осъществяват различни състави на административни нарушения или по отношение на различни субекти. Следователно , в конкретния случай безспорно е налице нарушение на нормата на чл. 18 от ЗАНН, която задължава административният орган да даде правна квалификация на всяко отделно нарушение и да наложи отделно наказание, когато нарушенията осъществяват различни състави на административни нарушения. Така допуснатото процесуално нарушение е съществено и не може да бъде санирано в хода на съдебното производство с изменение на наказателното постановление.

Така допуснатото процесуално нарушение е съществено и не може да бъде санирано в хода на съдебното производство с изменение на наказателното постановление.

Нарушението на чл. 42, т. 4 от ЗАНН било пренесено от административно-наказващия орган в издаденото наказателно постановление, в нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН.

Нарушението на тези две разпоредби винаги представлявало съществено процесуално нарушение, водещо до опорочаване на наказателното постановление и обуславящо неговата отмяна. допуснато нарушение на чл. 18 от ЗАНН, понеже са описани няколко отделни нарушения, намиращи се в реална съвкупност, като за всяко едно от тях е следвало да бъде наложено отделно наказание, но в конкретния случай е наложено само едно наказание и не става ясно за кое нарушение е наложената санкция, което също представлявало съществено процесуално нарушение и било самостоятелно основание за отмяна на наказателното постановление.

Като е потвърдил наказателното постановление, първоинстанционният съд е постановил едно неправилно и незаконосъобразно решение, което следва да бъде отменено, следователно и обжалваното НП следва да бъде отменено.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 1 от АПК, Административен съд София- град- VI касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 05.12.2012 г. по НАХД № 3503/2012 г., Софийски районен съд, НО, 2 –ри състав.

ОТМЕНЯ Наказателно постановление (НП) № 23 - 2304019/07.11.2011 г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда – Софийска област” – С., с което на В. Я., в качеството му на управител на [фирма], на осн. чл. 416, ал. 5 от КТ във вр.с чл. 414, ал. 1 от КТ е наложено административно наказание “имуществена санкция” в размер на 1 500 (хиляда и петстотин) лева за нарушение на чл. 245, ал. 1 от КТ във вр. с чл. 270, ал. 3 от КТ

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.